

Men ingen ville vide, hvad fa'en de skulle stille op med de unger, indtil de blev ni år

Samtaler med Flemming Mouritsen i perioden 2008 til 2012 ved Herdis Toft og Karin Esmann Knudsen

Hvad siger du til forholdet mellem leg og læring?

– Jeg vil sige, at det er helt fint at bruge leg som instrument. Det begyndte de med i 1700-tallet, ja allerede Comenius begyndte med det, altså med at lave spil som lokkemiddel. Med leg som instrument kan de løse motivationsproblemet. Men også det, at de faktisk får en dannelses- eller socialisationsproces, som er flerspektret. Det er der brug for, og det ved borgerskabet allerede i 1700-tallet, mange af dem i hvert fald, at deres børn har brug for mere end disciplin og frygt og styring.

Kunne man så droppe alt det andet og sige, at pædagogikken skulle fokusere på leg, fordi den har alle potentialer i sig?

– Nej, der skal noget andet til, altså med matematik og med skrivning. Det skal der. Det tror jeg ikke, man kommer uden om.

På de uformelle arenaer har man egentlig en meget stærkere form for pædagogik. Med sproget, altså med vores talesprog, sker det i, at vi er sammen, og vi kommunikerer. Vi kommunikerer om noget, lige fra vi bliver født. Men spørgsmålet er, om skolerne kan det, om det kan indlejres i et institutionelt miljø. Jeg sagde engang i et interview til *Folkeskolen*, at der egentlig ingen grund var til at sende ungerne i skole, før de var ni år. Og så ville det vise sig, at når de kom i skole som niårige, så ville de fleste af dem faktisk kunne læse og skrive. Og så kunne man selvfølgelig sætte frontalt ind på dem, som ikke kunne, og så havde man meget større ressourcer. Men ingen ville vide, hvad fa'en de skulle stille op med de unger, indtil de blev ni år. Det er børnehaverne jo suveræne til. Og institutionerne i dag er legekulturens arenaer. Ingen tvivl om det. Så de er nødvendige, også for leg og legekulturen.